

lesskab med kammeraterne på arbejdspladsen er ofte en alvorlig sag.

Det menneskeligt og samfundskononomisk mest urimelige i den nuværende ordning er, at loven tvinger de henimod 200.000 arbejdsløshedsdagpengemodtagere til ikke at måtte foretage sig noget. Vejen ud af Danmarks problemer er tværtimod, at der bliver bestilt meget mere til fordel for landet. Derfor er det åbenbart, at samfundet ikke har råd til at undvære disse menneskers arbejdskraft. Krumtappen i ny arbejdsløshedslovgivning må derfor givetvis være, at de, der står til rådighed for arbejdsmarkedet, også udfører nyttigt arbejde. Jo mere, des bedre for os alle sammen.

Ifølge gældende lov sørger skatteyderne for, at der hver måned udbetales op mod 7000 kr. til hver og en, som er registreret arbejdsløs.

Mens den, der går på arbejde, må afse ca. en halv snes af dagens bedste timer herpå, har de registreret arbejdsløse dagen til egen rådighed. Blot de ikke udfører egenligt arbejde.

Her har vi en vigtig forklaring på, at underskud og stadig stigende gæld er hovedelementer i den hidtil førte politik.

Kun ved at få mere arbejde udført kommer det danske samfund op af sumpen. For den enkelte er lediggangen ødelæggende. Skal arbejdsduelige mennesker have penge, skal de have bestilt noget først.

Det er ikke »slavemarkeds-politik«, men en sund tankegang at kræve, at den ellers arbejdsløse skal bestille noget for at få sine penge. Tværtimod er det en god og sund indstilling, at folk, skal arbejde for at få løn.

Samfundet kunne simpelt hen ikke eksistere, hvis nysocialisternes foragt for arbejdet vandt overhånd.

Både for den enkeltes og for landets skyld må vi nødvendigvis have den mentalitetsændring, som nærværende lovforslag udtrykker.

Forslagsstillerne er helt på det rene med, at de bryder hårdt og brutalt med vanetænkning blandt politikere, blandt embedsmænd og i organisationerne. Men disse vanetænkere har haft mere end rigelig tid til at afsløre deres evneløshed over for problemerne. Kendsgerningerne har dømt dem i en sådan grad, at tiden nu er inde til at prøve noget helt nyt.

Forslagsstillerne indser, at der vil være hundredvis af mere eller mindre kløgtige indvendinger og forbedringsforslag til netop den måde, forslagsstillerne er nået frem til. Forslagsstillerne modtager selvsagt gerne ændringsforslag, men ved udformningen heraf må man hele tiden være meget op-

mærksom på, at man ved at forbedre ud fra én synsvinkel måske gør lovforslaget alt i alt dårligere ud fra andre, for eksempel ved at forvolde mængder af øget gold administration. Og nødigt af alt skulle debatten på dette samfundsvigtige område afspejle i den sædvanlige masse af tomme injurier og ufrivillige eller vilde misforståelser. Først når man har sat sig grundigt ind i lovforslaget kan man med sømmelighed deltage i drøftelsen af det.

Blandt det hermed fremsatte lovforslags fordele er:

Den enkelte skal ikke mere forsumpe i lediggangens psykiske og fysiske forbandelser, men får opbygget et virkelighedsholdbart livsmønster. De, som nu ofrer en halv snes timer dagligt eller mere på arbejde, skal ikke længere affinde sig med, at deres skatter bruges til, at de arbejdsløse stort set får lige så mange penge udbetalt, som de selv gør, og i tillæg hertil kan anvende deres dag, som de vil. Der skal ikke mere ske nogen forflygtigelse af det sunde princip om, at den arbejdsduelige skal have gjort en arbejdsindsats, før han får sine penge udbetalt. Arbejdskraftreserven – om den så kun eksisterer for en enkelt dag – bliver udnyttet til samfundets tarv.

Vi bliver fri for de absurde karantæneidømmelser, hvor man straffer den arbejdsløse, som har gjort en fornuftig indsats. I det hele undgås også de ømtålelige sager om arbejdsvægring. Problemerne omkring 26 ugers reglen forsvinder (den regel, som bl. a. muliggør, at husmødre efter et halvt års arbejde i årevis kan bidrage til familiens levefod med tusind kroner om ugen fra arbejdsløshedsdagpenge). Endvidere undgås efter lovforslagets vedtagelse problemer i de tilfælde, hvor et firma ikke har brug for sin normale arbejdskraft i en periode, for eksempel omkring jul eller andre helligdage, ved dårligt vejrlig eller sæsoner eller på ugedage, hvor der er lav aktivitet. De, der går og venter på indkaldelse til værnepligt eller påbegyndelse af en fortsat uddannelse, får et naturligt indtjeningsstædt. Det samme gælder folk på vej fra ét job til et andet og mennesker, der midlertidigt gerne vil stå delvis af ræset, for eksempel for at få bedre tid til sig selv og/eller familie. De nuværende pletvis beskæftigelsesarbejder samles i et fornuftigt, styrbart hele. Vi får afskaffet de hårde grænser ved overgang til pension og mellem uddannelsessøgende og arbejdsmarked. Daginstitutionens regler kan saneres. Alle befolkningsgrupper ligestilles over for det offentlige.

Administrationen forenkles massivt, bl. a. ved at arbejdsdirektorat, landsarbejdsnævnet og amtsarbejdsnævnet forsvinder. Arbejdsformidlingen effekti-